

уватися не лише стосовно права загалом, а й для визначення питомої ваги «приватності» чи «публічності» в окремих інститутах цивільного права [1, с. 9–10, 39–41].

З урахуванням цього критерію право власності як інститут цивільного права України пропонується поділити на два визначальні види: 1) право приватної власності; 2) право публічної власності. Універсальними підставами виникнення права власності є такі обставини, які можуть слугувати підґрунтям виникнення будь-якого виду права власності, передбаченого законодавством (приватної власності Українського народу, державної, комунальної власності, власності Автономної Республіки Крим), а спеціальними підставами – ті обставини, які можуть бути основою виникнення лише якогось певного виду права власності [2, с. 195].

Повертаючись до норм глави 24, можна зробити висновок, що підставами набуття права державної власності можуть бути такі: 1) виявлення скарбу, що є пам'яткою історії та культури (ч. 4 ст. 343 ЦК України); 2) викуп земельної ділянки у зв'язку із суспільною необхідністю органом державної влади (ст. ст. 350, 351 ЦК України); 3) викуп пам'ятки історії та культури (ст. 352 ЦК України). Крім того, право публічної власності (і державної зокрема) може виникнути на підставі: 1) договору (глава 52 ЦК України); 2) спадкування за заповітом (глава 85 ЦК України).

Серед підстав виникнення права власності найчастіше мають місце такі, котрі мають під собою основу добровільності волевиявлення. Однак існують і ті, що мають примусовий характер для іншої сторони. І тут ідеться, як правило, про припинення права власності інших осіб і виникнення права державної власності. Тому варто враховувати положення норм глави 25 ЦК України «Припинення права власності». Так, згідно зі ст. 346 ЦК України, право власності припиняється в разі: 1) відчуження власником свого майна; 2) відмови власника від права власності; 3) припинення права власності на майно, яке, за законом, не може належати цій особі; 4) знищення майна; 5) викупу пам'яток історії та культури; 6) викупу земельної ділянки у зв'язку із суспільною необхідністю; 7) викупу нерухомого майна у зв'язку з викупом з метою суспільної необхідності земельної ділянки, на якій воно розміщене; 8) звернення стягнення на майно за зобов'язаннями власника; 9) реквізиції; 10) конфіскації; 11) припинення юридичної особи чи смерті власника.

Частина з підстав виникнення права державної власності не має примусового характеру (відчуження власником свого майна; відмови власника від права власності тощо), але більшість із них має примусовий характер. До таких варто зарахувати викуп земельної ділянки у зв'язку з суспільною необхідністю органом державної влади; викуп пам'ятки історії та культури; набуття в державну власність майна в разі припинення права власності на майно, яке, за законом, не може належати особі; викуп нерухомого майна у зв'язку з викупом з метою суспільної необхідності земельної ділянки, на якій воно розміщене; звернення стягнення на майно за зобов'язаннями власника; реквізицію; конфіскацію.

Питання відчуження земельних ділянок для суспільних потреб чи з мотивів суспільної необхідності врегульовані Законом України «Про відчуження земельних ділянок, інших об'єктів нерухомого майна, що на них розміщені, які перебувають у приватній власності, для суспільних потреб чи з мотивів суспільної необхідності». Відповідно до вказаного Закону, відчуження земельних ділянок, інших об'єктів нерухомого майна, що на них розміщені, для суспільних потреб або з мотивів суспільної необхідності – перехід права власності на земельні ділянки, інші об'єкти нерухомого майна, що на них розміщені, які перебувають у власності фізичних або юридичних осіб, за плату в державну чи комунальну власність шляхом їх викупу чи примусового відчуження для потреб держави, територіальної громади, суспільства загалом. Отже, Закон розрізняє два способи набуття права власності державою на земельну ділянку – шляхом її викупу для суспільних потреб або шляхом її примусового відчуження з мотивів суспільної необхідності.

Ще однією підставою, яка не зазначена в законодавстві, але повинна бути врахована в такій якості, є реприватизація. Оскільки приватизація є підставою припинення права державної власності, то реприватизація – повернення в державну власність майна, яке незаконно вибуло з такої власності.

Реприватизація у своєму класичному варіанті – це процес, зворотний приватизації, механізм повернення власності в розпорядження держави, що передбачає повторний продаж раніше приватизованого майна.

Іноді реприватизацію ототожнюють із націоналізацією. Однак, на відміну від реприватизації, націоналізацією можна назвати процес повернення в державну власність об'єктів недержавної

власності, в тому числі раніше приватизованого майна, для їх подальшого використання з урахуванням реалізації національних інтересів.

Поняття «реприватизація» та «націоналізація» відсутні й у ЦК України, і в спеціальному законодавстві з питань приватизації. Чинне законодавство України й сьогодні передбачає можливість і порядок повернення приватизованого майна державі, не називаючи цей процес «реприватизацією». Так, відповідно до ч. 5 ст. 27 Закону України «Про приватизацію державного майна», на вимогу однієї зі сторін договір купівлі-продажу може бути розірвано або визнано недійсним за рішенням суду в разі невиконання іншою стороною зобов'язань, передбачених договором купівлі-продажу, у визначені строки. Частиною 6 ст. 29 цього Закону передбачено, що порушення встановленого законодавством порядку приватизації або прав покупців є підставою для визнання недійсним договору купівлі-продажу об'єкта приватизації. Отже, приватизоване майно можна примусово повернути державі тільки в судовому порядку [3].

Сьогодні в провадженні судів перебувають справи, пов'язані з реприватизацією. Зокрема, це справа про реприватизацію «Дніпроавіа» [4] тощо.

Поверненню до державної власності підлягають також землі, що незаконно вибули з неї. Як правило, йдеться про витребування прокурором в інтересах держави земель лісового фонду з комунальної власності. Так, Постановою Верховного Суду України по справі № 369/1777/13-ц підставою звернення зампрокурора Київської області до суду з вимогою витребування спірної земельної ділянки з володіння відповідача є задоволення суспільної потреби в поновленні законності під час вирішення суспільно важливого й соціально значимого питання – передачі у власність громадянам земельних ділянок і лісів з державної й комунальної власності, а також захист суспільних інтересів, права власності на землю та ліси. Суспільний, публічний інтерес полягає в поновленні правового порядку в частині визначення меж компетенції органів державної влади та місцевого самоврядування, поновленні становища, що існувало до порушення права власності на землю й ліси, захист такого права шляхом повернення до державної власності земель і лісів, що незаконно вибули з державної власності [5].

У разі припинення права власності на майно, яке, за законом, не може належати особі (ст. 348 ЦК України), право власності на це майно виникає в держави після процедури примусового продажу, якщо майно не було продане.

Ця норма передбачає насамперед захист публічно-правових інтересів, оскільки мова йде про ті види майна, які за прямою вказівкою закону або виключені із цивільного обороту, або їх оборот обмежений і щодо нього встановлено спеціальний порядок його набуття. Зокрема, перелік видів майна, що не може перебувати у власності громадян, громадських об'єднань, міжнародних організацій і юридичних осіб інших держав на території України, і спеціальний порядок набуття права власності громадянами на окремі види майна затверджені Постановою Верховної Ради України № 2471-XII. Відповідно до цієї Постанови, набуття громадянами права власності на такі види майна, як вогнепальна гладкоствольна мисливська зброя, вогнепальна мисливська нарізна зброя, газові пістолети, револьвери й патрони до них, заряджені речовинами сльозоточивої та дратівної дії, холодна зброя та пневматична зброя калібру понад 4,5 мм і швидкістю польоту кулі понад 100 м/с; об'єкти, що перебувають на державному обліку як пам'ятки історії та культури; радіоактивні речовини, можливе лише на підставі відповідного дозволу [6].

Примусовий продаж майна (ліцитація). Ліцитацією (лат. – аукціон, конкурент на торгах) віддавна називали відібрання кредитором майна боржника, який не виконав свого зобов'язання. Згідно зі ст. 10 Закону України «Про порядок погашення зобов'язань платників податків перед бюджетами та державними цільовими фондами», податковий орган у разі недостатності в платника податків додаткових джерел погашення суми податкового боргу має право продажу інших його активів. Однак здійснити такий продаж податковий орган без рішення суду не зможе.

У разі невиконання власником своїх договірних чи інших обов'язків на його майно може бути «звернено стягнення». Накладення стягнення на майно власника-боржника – це примусовий продаж цього майна задля подальшого задоволення вимоги кредитора з виторгуваної грошової суми. Виконання такого рішення здійснюється на підставі договору між Державною виконавчою службою та спеціалізованою організацією шляхом продажу на прилюдних торгах (аукціонах) [7, с. 188].

Спеціальною підставою примусового характеру є також реквізиція.

Згідно зі ст. 353 ЦК України, у разі стихійного лиха, аварії, епідемії, епізоотії та за інших надзвичайних обставин з метою суспільної необхідності майно може бути примусово відчужене

у власника на підставі й у порядку, встановлених законом, за умови попереднього й повного відшкодування його вартості (реквізиція). В умовах воєнного або надзвичайного стану майно може бути примусово відчужене у власника з наступним повним відшкодуванням його вартості. Реквізоване майно переходить у власність держави або знищується. Оцінка, за якою попередньому власникові була відшкодована вартість реквізованого майна, може бути оскаржена в суд. У разі реквізиції майна його попередній власник може вимагати взамін надання йому іншого майна, якщо це можливо. Якщо після припинення надзвичайної обставини реквізоване майно збереглося, особа, якій воно належало, має право вимагати його повернення, якщо це можливо. У разі повернення майна особі в неї поновлюється право власності на це майно, водночас вона зобов'язується повернути грошову суму або річ, яка була нею одержана у зв'язку з реквізицією з вирахуванням розумної плати за використання цього майна. Відповідні норми відтворено й у спеціальному законодавстві, зокрема в Законі України «Про правовий режим воєнного стану» [8]. Так, відповідні органи мають право примусово відчужувати майно, що перебуває в приватній або комунальній власності, вилучати майно державних підприємств, державних господарських об'єднань для потреб держави в умовах правового режиму воєнного стану в установленому законом порядку та видавати про це відповідні документи встановленого зразка. Стаття 23 зазначеного Закону встановлює правила відшкодування збитків, завданих під час уведення воєнного стану або повернення майна, що збереглося.

Реквізиція є виключним способом припинення права власності, що здійснюється в особливому порядку, спеціально встановленому для неї та за умови повного відшкодування вартості реквізованого майна для певної державної або іншої суспільно корисної мети. Майно може переходити у власність не фізичних чи юридичних осіб, а лише у власність держави або знищуватися. Наприклад, в умовах воєнного стану в інтересах оборони держава може бути зацікавлена саме в знищенні певного майна – будівель, устаткування, яке не може бути евакуйованим.

Отже, для здійснення реквізиції необхідними є, по-перше, доведеність загальної корисності тих заходів, заради здійснення яких проводиться реквізиція (зменшення негативних наслідків або недопущення настання негативних наслідків стихійного лиха, реквізиція майна задля недо-

пущення поширення епідемій, епізоотій тощо); по-друге, реквізиція вимагає безумовного відшкодування вартості майна. У разі настання надзвичайних обставин майно, що реквізується, може бути відчужене у власника, за загальним правилом, за умови попереднього та повного відшкодування його вартості [9].

Оцінювання майна, що підлягає примусовому відчуженню, здійснюється юридичними та фізичними особами-підприємцями, які є суб'єктами оціночної діяльності згідно із законодавством про оцінювання майна. У разі неможливості залучити до оцінювання майна суб'єктів оціночної діяльності – суб'єктів господарювання – таке оцінювання проводиться органами державної влади або органами місцевого самоврядування за погодженням із власником майна. У разі відмови або відсутності власника майна зазначені органи мають право проводити таке оцінювання самостійно. Оцінка майна, за якою попередньому власнику було відшкодовано вартість примусово відчуженого майна, може бути оскаржена до суду.

Законодавством України не передбачено примусового безоплатного вилучення майна у громадян і недержавних юридичних осіб у державну власність (крім конфіскації майна як санкції за правопорушення). У Конституції України прямо записано, що примусове відчуження об'єктів права приватної власності може бути застосоване лише як виняток із мотивів суспільної необхідності, на підставі й у порядку, встановлених законом, і за умови попереднього та повного відшкодування їх вартості, а в умовах воєнного чи надзвичайного стану – з наступним відшкодуванням їх вартості (ст. 41). Отже, уже сьогодні в Україні встановлено конституційні гарантії неприпустимості безоплатного примусового вилучення об'єктів права приватної власності (тобто безоплатної націоналізації).

Як зазначалося, існують випадки, коли право власності може бути обмежене аж до його припинення, якщо цього потребують державні або суспільні інтереси.

Одним із таких випадків обмеження права власності в інтересах держави та суспільства є конфіскація, яка є безоплатним вилученням майна власника та допускається лише за рішенням суду як санкція за вчинення правопорушення у випадках, установлених законом (ст. 354 ЦК України).

Конфіскація є водночас підставою припинення приватної власності й підставою виникнення державної власності. Як зазначав Д. Мейєр, примусове відібрання майна у власника велінням

державної влади є таким способом припинення права власності, за якого з погляду цивільного права переважне значення має не набуття права власності державою, а втрата його приватною особою; хоча держава набуває майно, це є наслідком втрати права приватною особою; норми цивільного права в цих випадках регулюють не набуття права власності, а його припинення [10, с. 95]. Однак необхідно звернути увагу й на те, що як підстава виникнення права державної власності конфіскація має деякі особливості.

По-перше, конфіскація майна є виключним випадком, коли державою право власності на майно набувається безоплатно (що відрізняє її від ревізії, наприклад).

По-друге, конфіскація майна є винятковим заходом, який може бути підставою виникнення права державної власності лише у випадках, прямо визначених законом, коли конфіскація передбачається як санкція за вчинений злочин. Такі випадки передбачені Кримінальним кодексом (далі – КК) України, при цьому в ст. 59 КК України вказано, що «конфіскація майна встановлюється за тяжкі та особливо тяжкі корисливі злочини, а також за злочини проти основ національної безпеки України та громадської безпеки незалежно від ступеня їх тяжкості і може бути призначена лише у випадках, спеціально передбачених в Особливій частині цього Кодексу». Отже, конфіскація як засіб покарання має бути спільномірною заподіяній правопорушенням шкоді. На необхідність дотримання принципу спільномірності в разі позбавлення власника його прав звертається увага в практиці Європейського суду з прав людини. Суд звертає увагу на те, що під час розгляду справ, пов'язаних зі втручанням у право власності, необхідно дотримуватися трьох норм, закріплених у ст. 1 Протоколу № 1 до Європейської конвенції з прав людини, а саме: принципу безперешкодного користування майном, пов'язання випадків позбавлення майна з певними умовами, права держав-учасників здійснювати контроль за використанням власності відповідно до загальних інтересів. Суд зазначає, що для того, щоб втручання в право власності вважалось допустимим, повинна бути розумна відповідність між використовуваними засобами й тією метою, на яку спрямований будь-який захід, що позбавляє особу власності. Під час розгляду справ необхідно розглядати, чи існує розумна відповідність між використовуваними засобами й метою, на яку спрямований будь-який захід, що позбавляє особу власності.

Суду треба визначати, чи збережена необхідна справедлива рівновага [11].

Випадки конфіскації передбачені також Земельним кодексом України (ст. 148), Законом України «Про тваринний світ» (ст. 63), Законом України «Про захист тварин від жорстокого поводження» (ст. 12) тощо. Порядок вилучення й розпорядження конфіскованим майном, що переходить у власність держави, врегульовано низкою спеціальних нормативних актів, зокрема Постановою Кабінету Міністрів України «Про Порядок обліку, зберігання, оцінки конфіскованого та іншого майна, що переходить у власність держави, і розпорядження ним», Постановою Кабінету Міністрів України «Про порядок обліку, зберігання, оцінки вилученого митницями ДФС майна, щодо якого винесено рішення суду про конфіскацію, передачі цього майна органам державної виконавчої служби і розпорядження ним» тощо.

Як власник конфіскованого майна держава вправі розпорядитися ним у будь-який спосіб: продати з прилюдних торгів у визначеному порядку, передати в постійне чи тимчасове користування тощо. Варто також звернути увагу на той факт, що держава як власник не відповідає за зобов'язаннями попередніх власників конфіскованого майна, якщо ці зобов'язання виникли після прийняття державними органами заходів щодо охорони майна й без згоди зазначених органів. У зобов'язаннях колишнього власника держава відповідає лише в межах активу майна, що перейшло до неї.

Висновки з дослідження та перспективи подальших розвідок у цьому напрямі. Серед підстав виникнення права власності найчастіше мають місце такі, що мають під собою основу добровільності волевиявлення. Однак існують і ті, котрі мають примусовий характер для іншої сторони. І тут ідеться, як правило, про припинення права власності інших осіб і виникнення права державної власності. Тому варто враховувати положення норм глави 25 ЦК України «Припинення права власності». Так, відповідно до ст. 346 ЦК України, право власності припиняється в разі: 1) відчуження власником свого майна; 2) відмови власника від права власності; 3) припинення права власності на майно, яке, за законом, не може належати цій особі; 4) знищення майна; 5) викупу пам'яток історії та культури; 6) викупу земельної ділянки у зв'язку із суспільною необхідністю; 7) викупу нерухомого майна у зв'язку з викупом з метою суспільної необхідності земельної ділянки, на якій воно розміщене; 8) звернення

стягнення на майно за зобов'язаннями власника; 9) реkvізиції; 10) конфіскації, 11) припинення юридичної особи чи смерті власника.

Частина з підстав виникнення права державної власності не має примусового характеру (відчуження власником свого майна; відмова власника від права власності тощо), але більшість із них має примусовий характер. До таких варто зарахувати викуп земельної ділянки у зв'язку із суспільною необхідністю органом державної влади; викуп пам'ятки історії та культури; набуття в державну власність майна в разі припинення права власності на майно, яке, за

законом, не може належати особі; викуп нерухомого майна у зв'язку з викупом з метою суспільної необхідності земельної ділянки, на якій воно розміщене; звернення стягнення на майно за зобов'язаннями власника; реkvізицію; конфіскацію. Крім цих підстав, у законодавчому порядку не врегульовано належною мірою залишається така підстава виникнення права державної власності примусового характеру, як реприватизація, котра потребує окремого наукового дослідження з огляду на неоднозначність її застосування і співвіднесення із суміжними правовими категоріями.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Цивільне право України: підручник: у 3 кн. / Є.О. Харитонов, Р.О. Стефанчук, А.І. Дрішлюк та ін.; за ред. Є.О. Харитонova, А.І. Дрішлюка. Одеса: Юридична література, 2005. Кн. 1.
2. Харитонов Є.О., Харитонova О.І. Цивільні правовідносини: монографія. 2-ге вид., перероб. і доп. Одеса: Фенікс, 2011.
3. Хміль О. Українська економіка: реприватизація неминуча? URL: <https://www.epravda.com.ua/publications/2009/06/1/194945/>.
4. Реприватизація «Дніпроавіа»: Верховний Суд запустив позов ФДМУ по новому колу. URL: <http://finbalance.com.ua/news/Reprivatizatsiya-Dniproavia-Verkhovniy-Sud-zapustiv-pozov-Fondu-derzhmayna-po-novomu-kolu>.
5. URL: [http://protokol.com.ua/ru/obzor_praktiki_vs_ot_rostislava_kravtsa_opublikovannoy_s_18_po_30_iyunya_2018_goda_\(chast_vtoraya\)?utm_source=newsletter&utm_medium=email](http://protokol.com.ua/ru/obzor_praktiki_vs_ot_rostislava_kravtsa_opublikovannoy_s_18_po_30_iyunya_2018_goda_(chast_vtoraya)?utm_source=newsletter&utm_medium=email).
6. URL: https://taxlink.ua/ua/tax_explained/analiz-deyakih-pitan-zastosuvannya-sudami-zakonodavstva-pro-pravo-vlasnosti-prirozglyadi-civilnih-sprav/#hcq=e2stvpr.
7. Ромовська З.В. Українське цивільне право. Право власності: підручник. Київ: Алерта: ЦУЛ, 2011. 246 с.
8. Про правовий режим воєнного стану: Закон України від 12.05.2015. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 2015. № 28. Ст. 250.
9. URL: <https://westudents.com.ua/glavy/72469-rekvizitsya.html>.
10. Мейер Д.И. Русское гражданское право: в 2 ч. Москва: Статут, 1997. Ч. 2. 455 с.
11. Европейская конвенция о защите прав человека и основных свобод. Право на собственность / М. Карс-Фриск, А.Н. Жербецов, В.В. Меркулов, А.Г. Эртель. *Учебно-методическое пособие для судей*. Москва: Российская академия правосудия, Совет Европы, 2002. URL: <http://www.rroi.narod.ru/echr/commentary/st1pr1.htm>.

Кушнерук Дмитро Володимирович

СПЕЦІАЛЬНІ ПІДСТАВИ ВИНИКНЕННЯ ПРАВА ДЕРЖАВНОЇ ВЛАСНОСТІ ПРИМУСОВОГО ХАРАКТЕРУ

Статтю присвячено визначенню нормативних актів, якими регулюються спеціальні підстави виникнення права державної власності примусового характеру, їх аналізу з метою виявлення особливостей окремих видів підстав набуття права державної власності й проблем, що виникають у цій сфері. Проаналізовано окремі види підстав. Виявлено проблеми, що виникають під час проведення реприватизації, реkvізиції, конфіскації, ліцитації тощо. Проаналізовано сумісність загальної конфіскації та міжнародних норм щодо захисту права власності, реприватизації й захисту прав приватної власності. Виявлено проблеми в правовому регулюванні реприватизації.

Ключові слова: спеціальні підстави, реприватизація, реkvізиція, конфіскація, ліцитація, примусове вилучення майна, право власності, держава, санкція.

Кушнерук Дмитрий Владимирович

СПЕЦИАЛЬНЫЕ ОСНОВАНИЯ ВОЗНИКНОВЕНИЯ ПРАВА ГОСУДАРСТВЕННОЙ СОБСТВЕННОСТИ ПРИНУДИТЕЛЬНОГО ХАРАКТЕРА

Статья посвящена определению нормативных актов, которыми регулируются специальные основания возникновения права государственной собственности принудительного характера, их анализу с целью выявления особенностей отдельных видов оснований приобретения права государственной собственности и проблем, которые возникают в этой сфере. Проанализированы отдельные виды оснований. Выявлены проблемы, которые возникают при проведении реприватизации, реквизиции, конфискации, лицитации и др. Проанализирована совместимость общей конфискации и международных норм по защите права собственности, реприватизации и защиты прав частной собственности. Выявлены проблемы правового регулирования.

Ключевые слова: специальные основания, реприватизация, реквизиция, конфискации, лицитация, принудительное изъятие имущества, право собственности, государство, санкция.

Kushneruk Dmytro

SPECIAL BASES FOR THE STATE PROPERTY RIGHT OF COMPULSORY NATURE

The article is devoted to the definition of legal acts which establish special grounds for the emergence of the state property right of compulsory nature, their analysis in order to identify the features of certain types of grounds for acquiring state ownership and problems that arise in this area. Certain types of grounds for the emergence of the state property are analyzed. The problems that arise during the reprivatization, requisition, confiscation, licitatio, etc. are identified.

The specific basis for the state property rights, which is not provided for in the legislation, but must be taken into account, is re-privatization. Since privatization is the basis for the termination of the state property rights, re-privatization is the return to state ownership of property that dropped out of such ownership illegally.

Classical re-privatization is a reverse process of privatization, a mechanism for returning property to the state, involves the re-sale of previously privatized property.

Sometimes re-privatization is identified with nationalization. However, unlike re-privatization, nationalization is the process of returning of non-state property objects, including previously privatized property, to state ownership for their further use considering the realization of national interests.

Another special reason for the emergence of state property rights is the forced sale of property (licitatio). Licitatio refers to the seizure by a creditor of the property of a debtor who has not fulfilled his obligation. In accordance with Art. 10 of the Law of Ukraine "On the Procedure for Repayment of Taxpayers' Obligations to Budgets and State Trust Funds", the tax authority, in case the taxpayer does not have enough additional sources to repay the amount of tax debt, has the right to sell its other assets. However, the tax authority will not be able to carry out such a sale without a court decision.

The compatibility of general confiscation and international standards for the protection of property rights, re-privatization and the protection of private property rights are also investigated in the article. Some problems of legal regulation are identified.

Key words: special grounds, re-privatization, requisition, confiscation, licitatio, compulsory seizure of property, property right, state, sanction.